

Szabó Fanni

Koronánk alatt

Az idők kezdetétől vagyunk így:
háborúzunk, meghalunk, majd fény
ömlik ránk és eltakar,
megszentelt lámpásokkal táncolnak
tetemünk felett gondolataink.
Testünk csarnokát megtöltöttük
arannyal, fegyvert kovácsoltunk
szavainkból, hogy csillogása
megvakítsa ellenfelünket.
Ujjunkra olyan gyűrűt húztunk,
amin két kígyó, szemük smaragd,
fejük aranyvirágok koronája alatt
találkozik, amelyet az egyik kígyó
emel, a másik bekapni készül.
Ostromolhatatlan falakat húzunk
magunk köré, hogy más ne juthasson
el hozzánk, kapuink kulcsát mély vízbe
dobtuk, nincs, aki megfulladna értünk.

Testnyelv

A szeretetnyelvek különbözősége ijesztő.
Azt hittem, csak egyféleképpen lehet
megrajzolni egy ember arcát, tapintani
szemöldökívét, összecsomózni
a hajszálereket a kezén, a lábán,
belevésni mellkasába a kezdőbetűket,

de egészen más ábrákat látok,
más színeket, képzeletem ismeretlen
alakokkal mossa össze az eddig ismertekét.

A halak pikkelyeit
késsel szokták eltávolítani.
Ide a kés nem elég.

Megfejtetlen kódok vannak
kézfejünkön és csontjainkban.

Érteni kell a test nélküliséget is,
anélkül csak múltunkból jövőnkbe ágyazódunk,
a bennünk alakultak mássá alakítanak minket.

Idegen arcok megrajzolhatatlanságával
azonosítanak, a rajzoló összemossa
vizével pikkelyeinket.